

Sygn. akt I C 1604/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Agnieszka Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2021 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko **A. S.**

o zapłatę kwoty 7 695,85 zł

I/ zasądza od pozwanej **A. S.** na rzecz strony powodowej (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.** kwotę **7 695,85 zł** (siedem tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 października 2020 roku do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **2 317 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniosła w postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 7 695,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 29 października 2020 r. do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w dniu 31.10.2019 r. umowy pożyczki o numerze (...). Pozwana złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki za pośrednictwem platformy internetowej (...)pl. (...) osobowe oraz numer konta bankowego pożyczkobiorcy zostały potwierdzone automatycznie za pomocą usługi (...) oraz telefonicznie przez upoważnionego pracownika pożyczkodawcy. Po pozytywnej weryfikacji oraz uzyskaniu pozytywnej oceny zdolności kredytowej pożyczkobiorca otrzymał wnioskowane środki na zweryfikowany rachunek bankowy. Kwota udzielonej pożyczki wyniosła 7 000 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty udzielonej pożyczki w 12 ratach. Termin płatności pierwszej raty przypadał na 30.11.2019 r., a ostatniej na 31.10.2020 r. Oprocentowanie umowy w dniu jej zawarcia wynosiło 10%. Całkowity koszt kredytu wraz z odsetkami umownymi wyniósł na dzień podpisania umowy 4 188,80 zł. Całkowita kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła zaś 11 188,80 zł. Pożyczka spełniała wymogi ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Dalej strona powodowa podała, że pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Ponieważ nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 18.06.2020 r. cała należność

stała się wymagalna. W dniu zaś 05.11.2019 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powodowego Funduszu, który zawiadomił pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności. Tym samym powodowy Fundusz uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Łączna wartość przedmiotowej wierzytelności, na dzień przygotowania pozwu, wynosi natomiast 7 695,85 zł, na co składają się kwoty: 4 742,45 zł - suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 90,90 zł - suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 325,70 zł - suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 2 536,80 zł - prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy. Powodowy Fundusz oświadczył też, że podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez pisemne wezwanie pozwanej do zapłaty. W zakreślonym w wezwaniu do zapłaty terminie pozwana nie wypowiedziała się jednak co do zamiaru pozasądowego rozwiązania sporu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 listopada 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Dzierżonowie uwzględniła powództwo w całości.

Od powyższego nakazu pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, złożyła sprzeciwu, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Zakwestionowała twierdzenia pozwu, jakoby powodowy Fundusz nabył rzekomo przysługujące pożyczkodawcy (...) Sp. z o.o. wierzytelności wobec niej wynikające z umowy pożyczki objętej pozwem i aby do zawarcia umowy pożyczki doszło, bądź by umowa pożyczki była ważna oraz aby wierzycielem jej był zbywca, z którym powodowy Fundusz zawarł umowę przelewu wierzytelności. W konsekwencji zakwestionowała legitymację czynną strony powodowej. Zakwestionowała ważność umowy przelewu wierzytelności (sekurytyzacji i ramowej umowy współpracy) pomiędzy powodowym Funduszem i zbywcą i tym samym zaprzeczyła twierdzeniom pozwu, jakoby powodowy Fundusz nabył wierzytelności rzekomo przysługujące pożyczkodawcy wobec niej. Zakwestionowała bowiem istnienie i zakres umocowania Kancelarii (...) SA, reprezentującej powodowy Fundusz, do dokonania i określenia warunków w nich wskazanych w imieniu strony powodowej. Umowa pożyczki objęta postępowaniem zaś nie istnieje, gdyż nie zawarto takiej umowy, nie złożono oświadczeń woli. Pozwana zakwestionowała zatem istnienie podstawy faktycznej żądania. Gdyby natomiast przyjąć, że ją zawarto, to jest ona nieważna także z uwagi na opłaty w niej przewidziane, m.in. opłatę prowizyjną (operacyjną), administracyjną i przygotowawczą, które równają się kapitałowi. Postanowienia umowy dotyczące tej opłaty nie zostały uzgodnione indywidualnie, a treść umowy kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interes pozwanej. Opłaty miały tylko zmierzać do tego, aby zwiększyć koszty ponad dopuszczalne odsetki maksymalne od udzielonej pożyczki wynikające z przepisów prawa. Opłaty są nierynkowe, ekonomicznie i gospodarczo nieuzasadnione, rzekomy pożyczkodawca nie ponosił nigdy takich kosztów i zostały one zawyżone. Za takim stanowiskiem przemawia również to, że umowa w zakresie opłat ma postanowienia bezskuteczne (abuzywne). Postanowienia dotyczące ww. opłaty uznać należy więc za bezskuteczne w rozumieniu art. 385¹ – art. 385² k.c. Pozwana w ww. zakresie, przez pryzmat bezskuteczności postanowień, powołując się na nieważność umowy w całości, odwołała się do orzecznictwa (...), z którego wynika, że sąd krajowy jest zobowiązany podjąć z urzędu czynności dochodzeniowe w celu ustalenia, czy postanowienie umowne zamieszczone w umowie, która jest przedmiotem toczącego się przed nim sporu i która została zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy, a jeżeli tak - zobowiązany jest z urzędu zbadać, czy postanowienie to ewentualnie ma nieuczciwy charakter. Pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego roszczenia oraz składowe tego roszczenia. Stwierdziła, że nie ma zadłużenia wobec strony powodowej. Zakwestionowała również wycieszenie przez powodowy Fundusz kwot zadłużenia, jak również wypłatę pożyczki. Z daleko posuniętej ostrożności, poza zarzutami już podniesionymi, zakwestionowała zasadność i skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki oraz dokonanie wypowiedzenia umowy (do doręczenia wypowiedzenia jej bowiem nie doszło). Jeśli przyjąć, że wypowiedzenie jest bezzasadne lub bezskuteczne z uwagi na np. brak umocowania powodowego Funduszu do dokonania takiej czynności, to umowa nadal wiąże. W takiej sytuacji nie można domagać się całości roszczenia na skutek wypowiedzenia, gdy do spłaty są raty. Jest to zupełnie inne roszczenie niż w przypadku

dochodzenia niezapłaconych, wymagalnych rat. Poza tym wówczas wypowiedzenie byłoby bezskuteczne z uwagi na bezskuteczność opłat.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała powództwo w całości. Zaznaczyła, że pozwana zawarła umowę o kredyt konsumencki na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość. Pierwotny wierzyciel prowadzi zaś działalność gospodarczą w formie internetowego serwisu pożyczkowego. Na stronie internetowej Spółki znajdują się informacje odnośnie warunków, na jakich udzielane są pożyczki. Przed zaciągnięciem pożyczki klient może zapoznać się z ww. dokumentami. Zaciągnięcie pożyczki w serwisie wiąże się natomiast z określonymi opłatami po stronie pożyczkobiorcy. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że przedstawiła dokumentację wskazaną w stanie faktycznym jako dowody (będącą w znacznej części dokumentami sporządzonymi na podstawie art. 7 prawa bankowego, a więc nie wymagającymi podpisu ani pieczęci), należy uznać za ustalone, że pozwana w istocie zarejestrowała się w serwisie internetowym wierzyciela pierwotnego, złożyła wniosek o pożyczkę, a następnie w dniu 31.10.2019 r. zawarła umowę pożyczki na warunkach określonych w tej umowie. Pozwana, zaciągając pożyczkę, powinna zdawać sobie sprawę, iż umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Co więcej, pozwana została prawidłowo poinformowana o wszelkich kosztach związanych z umową pożyczki, a także o sposobie zabezpieczenia jej spłaty. Koszty odsetek nie są zaś jedynym kosztem kredytu, ponieważ pożyczkodawca może pobierać od pożyczkobiorcy wiele innych opłat związanych z taką umową, co wynika wprost z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Wysokość tych innych kosztów jest ograniczona ustawowo, a zgodnie z celami ustawodawcy, do ograniczenia ich wysokości mają się przyczynić szczegółowe obowiązki informacyjne kredytodawców, dzięki czemu łatwiej jest porównywać oferty i znajdować te z niskimi kosztami kredytu. Opłata prowizyjna jest zdefiniowana w umowie i wiąże się z czynnościami przygotowawczymi do zawarcia umowy (w tym w szczególności koszty weryfikacji pożyczkobiorcy w bazach, koszty pośredników, prowizje dla sprzedających związane z udzieleniem pożyczki, koszty personelu, koszty przygotowania i wydruku dokumentów etc.), a także z obsługą pożyczki w okresie jej trwania (w tym w szczególności koszty pracowników, koszty utrzymywania portalu klienta, koszty obsługi reklamacyjnej, koszty rozliczania pożyczki etc.). Szczegółowe wyliczenie tych kosztów, w tym w szczególności wysokość prowizji i wynagrodzeń pośredników i sprzedawców stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa pożyczkodawcy, z tego względu nie jest możliwe szczegółowe wykazywanie składowych opłat przygotowawczych i administracyjnych w umowie pożyczki. W odpowiedzi na zarzuty pozwanej dotyczące naliczenia w przedmiotowej umowie pożyczki rzekomo zbyt wysokiej opłaty prowizyjnej strona powodowa zaznaczyła, iż w treści art. 36a pkt 2 ustawy o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy, znajduje się przyzwolenie ustawodawcy na naliczanie również pozaodsetkowych kosztów kredytu, które wchodzi w skład całkowitego kosztu kredytu, o ile są znane kredytobiorcy i nie przekraczają wartości kwoty kapitału udzielonej pożyczki. W przypadku przedmiotowej umowy niewątpliwym jest, że kwota 3 805,20 zł z tytułu opłaty prowizyjnej jest mniejsza od kapitału udzielonej pożyczki, tj. 7 000 zł. Wobec czego postanowienie dotyczące wysokości opłaty prowizyjnej nie mogą stanowić klauzul abuzywnych, gdyż mieszczą się w granicach dozwolonych przez ustawodawcę. W związku z tym, że ustawodawca przewidział, iż pozaodsetkowe koszty mogą być ustalone w takiej wysokości, nie można uznać, że koszty te zostały naliczone w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego czy są w rażącym stopniu nadmierne. Ideą ustawy o kredycie konsumenckim jest przede wszystkim ochrona interesów konsumentów i przewidziano w niej instrumenty ochrony konsumentów. Gdyby koszty naliczone przez stronę powodową były nadmierne, to należałoby je obniżyć do poziomu wynikającego z ustawy. Zatem w przypadku pozwanej nie można mówić o nadmiernych kosztach. Powodowy Fundusz wskazał także, że aby dane postanowienie umowne zostało uznane za niedozwolone, możliwe jest wyłącznie z chwilą, gdy kumulatywnie zostaną spełnione przesłanki kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia jego interesów. Pozwana, zawierając przedmiotową umowę pożyczki, została poinformowana o wysokości kwoty należnej do zwrotu, a w szczególności o wysokości opłaty, którą winna była zapłacić. Zgodnie natomiast z art. 385¹ § zd. 2 k.c. nie stanowią klauzul niedozwolonych postanowienia umowne określające główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Strony ukształtowały stosunek prawny ustalając między sobą wysokość udzielonej pożyczki,

warunki spłaty zobowiązania oraz wysokość oprocentowania pożyczki, tym samym w sposób istotny zmieniając treść zawartej umowy. Zatem zaprzeczyć należy, jakoby teś i cel stosunku prawnego sprzeciwiał się ustawie i zasadom współzycia społecznego, spełniając przesłanki wynikające z art. 353¹ k.c. Mając na uwadze fakt, że postanowienia dotyczące opłat zostały uzgodnione indywidualnie, wobec wzajemności świadczeń nie są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, nie naruszają interesów pożyczkobiorcy, a także dotyczą głównych świadczeń stron zarzuty strony pozwanej dotyczące abuzywności klauzul umownych są całkowicie bezzasadne. Niezależnie od powyższego, pozwana, zgodnie z § 14 pkt 14.1. umowy pożyczki, miała prawo odstąpić od umowy w terminie 14 dni od daty jej zawarcia, o czym również została poinformowana. Pozwana miała zatem możliwość przeanalizowania zawartej umowy, harmonogramu czy nawet skonsultowania jej warunków. Gdyby zatem warunki zawarte w jej treści - wcześniej zaakceptowane - nie odpowiadały finalnie pozwanej, miała ona możliwość odstąpienia od umowy w określonym terminie, czego jednak nie uczyniła. Powodowy Fundusz zaznaczył również, że transakcja nabycia wierzytelności oraz umowa cesji objęte zostały przez strony klauzulą poufności, wobec czego, respektując zapisy umowne, nie przedłożyła pełnego brzmienia umowy. Umowa ta dotyczyła bowiem większej liczby cedowanych wierzytelności, a ujawnienie pełnej treści oraz wszystkich informacji w niej zawartych, wiązałoby się także z ujawnieniem danych osobowych pozostałych dłużników. Zaczerniła pola dotyczące pozostałych wierzytelności w celu ochrony danych osobowych pozostałych dłużników. Dane pozostałych dłużników nie są potrzebne do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a ponadto podlegają ochronie prawnej. Ujawnienie zaczernionych informacji mogłoby rodzić po stronie powodowej odpowiedzialność odszkodowawczą oraz dyscyplinarną (pełnomocnik). Wskazana w pozwie umowa cesji zawiera postanowienia, z których wprost wynika, że w wyniku jej zawarcia powodowy Fundusz nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelności, w tym wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu od pozwanej. W załączniku do umowy cesji określono nabywaną przez powodowy Fundusz wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu od pozwanej przez podanie numeru umowy pożyczki, z której tą wierzytelność wynika, daty zawarcia umowy oraz salda. Numer umowy pożyczki ((...)) wskazany w zestawieniu wierzytelności znajdującym się w załączniku do umowy cesji, jest tożsamy z numerem umowy pożyczki wskazanym w tytułach bankowych potwierdzeń przelewów kwoty pożyczki. W związku z tym nie budzi wątpliwości fakt, że powodowy Fundusz nabył skutecznie prawo do dochodzenia wskazanej wierzytelności. Strony umowy cesji i załącznik zawierają parafy osób działających w imieniu cedenta oraz cesjonariusza i zostały sporządzone w formie pisemnej z podpisami osób uprawnionych do reprezentowania wskazanych w umowach podmiotów. Ponadto strona powodowa wyjaśniła, że umowa zawarta z wierzycielem pierwotnym ani przepisy prawa nie wymagały dla skuteczności umowy cesji wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia czy też zawiadomienia dłużnika o przejściu praw wynikających z umowy. Sytuacja pozwanej nie uległa zmianie, zmienił się jedynie wierzyciel, natomiast wysokość zobowiązania wraz z odsetkami pozostaje w niezmienionej wysokości. Dodatkowo, gdy wierzyciel dokonuje przeniesienia wierzytelności, ma prawo przekazać wszystkie dane pozwanej, gdyż cesja wiąże się z dochodzeniem roszczenia przez nowy podmiot. Niezależnie od powyższego wskazała, że fakt skutecznego przejścia na powodowy Fundusz wierzytelności, która wynika z umowy pożyczki potwierdza już samo dysponowanie przez Fundusz dokumentami pożyczki oraz danymi pozwanej. Wydanie przez wierzyciela pierwotnego kompletu wskazanych dokumentów i informacji wskazuje, że zamiarem stron było przeniesienie wierzytelności wynikającej z ww. umowy. Umowa sprzedaży wierzytelności nie była wadliwa i powodowemu Funduszowi przysługiwało skuteczne prawo do dochodzenia od pozwanej wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. S. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę pożyczki numer (...). Pozwana złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki za pośrednictwem platformy internetowej (...)pl. (...) osobowe oraz numer konta bankowego pożyczkobiorcy zostały potwierdzone automatycznie za pomocą usługi (...) oraz telefonicznie przez upoważnionego pracownika pożyczkodawcy. Po pozytywnej weryfikacji oraz uzyskaniu pozytywnej oceny zdolności kredytowej, pożyczkobiorca otrzymał wnioskowane środki na zweryfikowany rachunek bankowy. Kwota udzielonej pożyczki wyniosła 7 000 zł. Zgodnie z treścią umowy § 10 pkt 10.4 kwota pożyczki została wypłacona pozwanej na jej rachunek bankowy wskazany przez nią w umowie pożyczki.

Zgodnie z warunkami zawartej przez pozwaną umowy pożyczki numer (...), pozwana zobowiązała się do zapłaty: kwoty 7 000 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki, kwoty 3 805,20 zł tytułem prowizji, kwoty 383,60 zł tytułem odsetek, a także odsetek maksymalnych w razie opóźnień w płatności w wysokości 14%. Pozwana zobowiązała się do spłaty udzielonej pożyczki w 12 ratach, płatnych w okresach miesięcznych. Termin płatności pierwszej raty przypadał na dzień 30.11.2019 r., natomiast ostatniej na dzień 31.10.2020 r.

Oprocentowanie umowy w dniu jej zawarcia wynosiło 10%. Całkowita kwota do zapłaty wraz z odsetkami umownymi wynosiła na dzień podpisania umowy 11 188,80 zł.

Dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 31 października 2019 r. wraz z załącznikiem nr 2 do umowy pożyczki i harmonogramem spłat, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (...) Sp. z o.o., potwierdzenie transakcji z dnia 31 października 2019 r., odpisy: pełnomocnictwa z dnia 1 lutego 2017 r., pełnomocnictwa z dnia 8 października 2018 r., pełnomocnictwa dalszego z dnia 25 czerwca 2019 r. i pełnomocnictwa z dnia 22 marca 2019 r., pismo informacyjne z dnia 05.11.2019 r.

Pozwana uregulowała jedynie część należności, dokonując wpłat na łączną kwotę 3 740,36 zł.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2020 r. Kancelaria (...) SA z siedzibą we W., działając w imieniu strony powodowej, wezwała pozwaną do uregulowania zaległości w spłacie zapadłych rat pożyczki w kwocie 937,21 zł, nie później niż do dnia 25 kwietnia 2020 r., pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

Pismem zaś z dnia 4 maja 2020 r. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki nr (...), z powodu nieuregulowania zaległości powstałych z niewywiązania się przez pozwaną z warunków umowy pożyczki, pod warunkiem wstrzymującym – dokonaniem spłaty całej zaległej kwoty wynoszącej 1 876,23 zł.

Umowa została więc wypowiedziana i z dniem 18.06.2020 r. cała należność stała się wymagalna. Od dnia następnego po dniu postawienia w stan wymagalności całego roszczenia, tj. 19.06.2020 r., pożyczkodawca naliczał odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, aż do dnia sporządzenia pozwu, tym samym naliczone zostały odsetki karne w wysokości 283,66 zł.

W dniu zaś 5 listopada 2019 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz strony powodowej (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. Funduszu, który zawiadomił pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności. Zbycie wierzytelności nastąpiło zaś zgodnie z art. 509 k.c.

Dowód: wezwanie do uregulowania zaległości z dnia 15 kwietnia 2020 r., wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 4 maja 2020 r. wraz z dowodem doręczenia, wezwanie do zapłaty z dnia 4 maja 2020 r., pismo informacyjne z dnia 05.11.2019 r., umowa sekurytyzacji z dnia 5 listopada 2019 r. wraz z wyciągiem z załącznika do umowy sekurytyzacji z dnia 05.11.2019 r.,

Na zobowiązanie pozwanej, na dzień sporządzenia pozwu w kwocie 7 695,85 zł, zaliczają się:

- 4 742,45 zł - suma niespłaconego kapitału pożyczki;
- 90,90 zł - suma odsetek umownych, których oprocentowanie jest stałe i wynosi 10% w skali roku;
- 325,70 zł - suma odsetek karnych ustalonych umownie na podstawie art. 481 § 2 k.c., naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu;
- 2 536,80 zł - pozostała niespłacona część opłaty operacyjnej naliczonej zgodnie z warunkami umowy.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo jest zasadne w całości.

Strona powodowa, celem wykazania dochodzonego roszczenia, powołała się na zawartą przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki z dnia 31 października 2019 r., którą pod względem prawnym ocenić należało jako kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (jedn. tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1083). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Stosownie do ust. 2 pkt 1 tego przepisu za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Umową o kredyt konsumencki zawieraną na odległość w rozumieniu powołanej ustawy jest zaś umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225).

W dniu zaś 5 listopada 2019 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powodowego Funduszu, który zawiadomił pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności. Tym samym powodowy Fundusz uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu.

W ocenie Sądu, strona powodowa wykazała zatem zgodnie z art. 6 k.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec pozwanej z tytułu zawartej z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki, natomiast pozwana nie wykazała ewentualnych okoliczności tamujących bądź niweczących roszczenie strony powodowej, do czego była procesowo zobowiązana, również na podstawie ww. art. 6 k.c.

Zarzuty pozwanej nieudowodnienia przez stronę powodową istnienia dochodzonego roszczenia okazały się nieskuteczne. W niniejszej sprawie strona powodowa wykazała, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki, przedkładając kopię spornej umowy oraz formularz informacyjny dotyczący pożyczki pieniężnej udzielanej przez (...) Sp. z o.o., potwierdzający wszystkie istotne informacje dotyczące zawartej umowy. Zauważyć przy tym należy, że zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Jeśli chodzi o wysokość roszczenia, to należy zwrócić uwagę, że dochodzona pozwem kwota mieści się w kwocie wskazanej w warunkach zawarcia umowy pożyczki jako całkowita kwota do spłaty. Pozwana, poza samym tylko zakwestionowaniem wysokości dochodzonego od niej roszczenia, nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów wpłat, z których wynikałoby, że dokonała całkowitej spłaty pożyczki lub że jej rzeczywiste zadłużenie jest niższe niż dochodzone w niniejszym postępowaniu. Strona powodowa wyjaśniła w uzasadnieniu pozwu, jakie kwoty i z jakiego tytułu składają się na dochodzoną pozwem należność. Zdaniem Sądu, mając na uwadze materiał dowodowy przedstawiony w toku procesu, żądana przez stronę powodową kwota tytułem zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki, z uwzględnieniem odsetek umownych, odsetek od zadłużenia przeterminowanego i opłaty prowizyjnej, jest kwotą faktycznie niespłaconą dotychczas przez pozwaną. Twierdzenia pozwanej, kwestionującej istnienie i wysokość zobowiązania, w żaden sposób nie zostały przez nią wykazane zgodnie z regułą dowodową wynikającą z art. 6 k.c. W ocenie Sądu, nie ma wątpliwości, że pozwana zawarła sporną umowę pożyczki. W świetle zaś wcześniejszych rozważań co do zawarcia spornej umowy pożyczki, a także braku dowodów na okoliczność spłaty należności wynikających z tej umowy, należy przyjąć, że pozwana jest zadłużona z tytułu tej umowy. Wskazane rozważania uzasadniają w pełni stanowisko, że pozwanej przekazano udzieloną kwotę pożyczki, a jej zarzut w tym zakresie stanowi nieudolną linię obrony, która nie ma oparcia w całokształcie okoliczności sprawy.

Strona powodowa udowodniła zatem, w ocenie Sądu, że w dniu 31 października 2019 r., tytułem wykonania przedmiotowej umowy pożyczki, została przelana na rzecz pozwanej kwota 7 000 zł. Oceniając powyższe dowody należy wskazać, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie, z treści przepisu art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w Kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 r., I ACa 590/16, LEX nr 2191497; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 r., I ACa 823/15, LEX nr 2004486). W orzecznictwie został wyrażony pogląd, zgodnie z którym sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu określonego w przepisach art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Wydruk komputerowy nie jest dokumentem w rozumieniu tych przepisów, ale może zostać uznana za „inny środek dowodowy” w rozumieniu przepisu art. 309 k.p.c. Dopuszczalne jest zatem skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 r., I ACa 590/16, LEX nr 2191497; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 maja 2016 r., I ACa 1102/15, LEX nr 2086209). W niniejszej sprawie przedłożone przez stronę powodową dokumenty na dowód zawarcia spornej umowy pożyczki nie są opatrzone podpisami i nie mogą być poświadczane za zgodność z oryginałem, tym niemniej należy zwrócić uwagę na fakt, że niepoświadczony za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego. Choć takie poświadczenie, jak też podpis, wpływa na moc dowodową, która jest też uzależniona od innych zaoferowanych w sprawie dowodów, to jednak nie jest ono warunkiem sine qua non wprowadzenia takiego środka dowodowego, jakim jest wydruk, do postępowania cywilnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 r., I ACa 590/16, LEX nr 2191497; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 r., I ACa 823/15, LEX nr 2004486). W konsekwencji należy stwierdzić, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty uprawniają do oceny, że doszło do zawarcia spornej umowy pożyczki, gdyż tworzą logiczną i przekonującą całość. Obrazują one cały proces zawierania umowy i zawierają dane pozwanej, które mogły być podane tylko przez nią, a mianowicie jej numer PESEL, numer dowodu osobistego, adres zameldowania czy numer rachunku bankowego. Co istotne, strona powodowa wykazała, że na rzecz pozwanej została wypłacona pożyczona kwota, a pozwana nie wskazywała, aby dokonała jej zwrotu. Przemawia to za przyjęciem, że doszło do zawarcia tej umowy pożyczki. Żadna firma pożyczkowa nie wypłaca pożyczki, nie będąc pewna skuteczności zawartej umowy pożyczki, a żaden pożyczkobiorca nie przyjmuje i nie zachowuje otrzymanej pożyczki i nie dokonuje jej częściowej spłaty, jeżeli nie zawarł umowy pożyczki.

Sąd nie podzielił także zarzutu pozwanej o stosowaniu przez stronę powodową niedozwolonych klauzul umownych. Pozwana zarzuciła, że pożyczkodawca nie wykonał na jej rzecz żadnej usługi ani czynności, która wiązałaby się z którąkolwiek z opłat zastrzeżonych w umowie. Ponadto, postanowienia te nie zostały uzgodnione indywidualnie, a treść umowy kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Opłaty te miały, zdaniem pozwanej, zmierzać do zwiększenia kosztów ponad dopuszczalne odsetki maksymalne od udzielonej pożyczki, wynikające z przepisów prawa. W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozaodsetkowe koszty pożyczki zastrzeżone w umowie mieszczą się w maksymalnych granicach określonych w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715). Przepis art. 358¹ § 1 k.c. stanowi, iż postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 385¹ § 1 k.c., kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest kształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek: „sprzeczności z dobrymi obyczajami” oraz „rażącego naruszenia interesów konsumenta” (zob. wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 660/12). Wbrew twierdzeniom pozwanej nie można uznać, że postanowienia umowy pożyczki co do pozaodsetkowych kosztów pożyczki są prawnie nieskuteczne. Zgodnie z zasadą transparentności i przy

poszanowaniu zasady autonomii woli stron, należy uznać, że reguły ochrony interesów konsumenta powinny ustąpić wobec jednoznacznie określonego zamiaru stron co do ukształtowania podstawowych elementów zobowiązania. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia pozaodsetkowych kosztów pożyczki, ale również wprost, na pierwszej stronie umowy wypunktował dane dotyczące pożyczki. Precyzyjnie określono wszelkie koszty pożyczki. Strona powodowa, w ocenie Sądu, zachowała się uczciwie, ponieważ poinformowała pozwaną w sposób klarowny i jednoznaczny o wszystkich opłatach, których się domagała. Jeśli pozwana nie godziła się na poniesienie tych wszystkich kosztów to nie powinna była podpisywać umowy i nie wnioskować o udzielenie pożyczki. Należy przy tym podkreślić, że niedopuszczalne jest akceptowanie sytuacji, w której dłużnik, świadomy warunków umowy, zaciąga określone zobowiązanie, po czym nie spłaca zadłużenia, kryjąc się za parawanem rzekomego naruszenia prawa i zasad współżycia społecznego, choć w istocie sam się tego dopuszcza. W żadnym zaś wypadku podmiot gospodarczy, inwestując należący do niego kapitał, nie ma obowiązku wykazywania, dlaczego dąży do maksymalnego, w granicach prawa, osiągnięcia zysku.

Zasadnie także strona powodowa zażądała od dochodzonej pozwem należności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W tym dniu roszczenia z tytułu dochodzonych należności głównej i kosztów były już w całości wymagalne, a odsetek od skapitalizowanych odsetek można domagać się od dnia wytoczenia o nie powództwa. Według natomiast przepisów art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Według natomiast przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie zaś z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę stałą od pozwu w kwocie 500 zł, wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 1 800 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 2 317 zł. Mając zaś na uwadze, że pozwana w całości przegrała niniejszy proces, należało też w całości obciążyć ją kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie II wyroku.